

รายวิชาภาษาไทย

รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

เรื่อง อ่านเรื่องราวเล่าความคิด (๒)

ครูผู้สอน ครูปรเมษฐ ศรีกำเหนิด

ครูคนिता หนูนอนันต์

อ่านเรื่องราว

เล่าความคิด (๒)

กิจกรรม

“ฟังให้ได้ใจความ”

นิทานเรื่อง “ตำนานขนมครก”

ชาวบ้านศรัทธาในความรักของแป้งและกะทิ
จึงทำขนมที่หอมหวานปรุงจาก แป้ง และกะทิ
บรรจุหลอดลงหลุม พอสุกได้ที่ก็แกะจากหลุม
แล้วนำมาวางคว่ำหน้าซ้อนกัน เป็นสัญลักษณ์ว่า
“จะได้อยู่ร่วมกันตลอดไป”

ขนมนี้ จึงถูกเรียกขานกันในนาม
“ขนมแห่งความรัก” หรือ ขนม คน-รัก-กัน
ต่อมาถูกเรียกย่อ ๆ ว่า “ขนม ค-ร-ก”

สรุปเรื่อง

ใคร กะทิ หนุแป้ง ผู้ใหญ่บ้าน ปลัดหนุ่ม

ทำอะไร กะทิมีความรักกับหนุแป้งลูกสาว
ผู้ใหญ่บ้าน และตั้งใจหาเงินเพื่อไปสู่ออ

สรุปเรื่อง

ที่ไหน

หมู่บ้านดงมะพร้าวเตี้ย

อย่างไร

ผู้ใหญ่บ้านปฐิเสธกะที และไต้ยกลูกสาว
ให้แต่งงานกับปลัดหนุ่ม อีกทั้งยังวางแผน
โดยชุดหลุมพรางดักรอไอ้กะทีไว้

สรุปเรื่อง

ผลเป็นอย่างไร

แบ่งแอบได้ยินแผนร้ายจึงจะห้าม
หนุ่มคนรัก แต่สุดท้ายทั้งคู่ได้ร่วง
หล่นลงไปในกลุ่มพรางจน
เสียชีวิตทั้งคู่

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. อธิบายหลักการเล่านิทานได้
 ๒. เล่านิทานพื้นบ้านจากเรื่องที่กำหนดให้ได้
 ๓. ตระหนักและเห็นคุณค่าของนิทานพื้นบ้าน
- ในภูมิภาคอาเซียน

การเล่านิทาน

นิทาน

เรื่องเล่า มีการผูกเรื่องราว มีตัวละคร มีเหตุการณ์ใน
การดำเนินเรื่อง นิทานอาจมีเค้าโครงจากเรื่องจริง
จินตนาการ ความเชื่อ ประเพณีวัฒนธรรม ปรัชญาการณ
ธรรมชาติ มีการแทรกเกร็ดความรู้ต่าง ๆ ในเนื้อเรื่อง

การเล่านิทาน

๑. การเล่านิทานมีจุดมุ่งหมายเพื่อสอน ให้แนวคิด
แฝงคติเตือนใจ มุ่งให้ปฏิบัติ
๒. การดำเนินเรื่องชัดเจน ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง
หรือความเข้าใจของคนในยุคปัจจุบัน
๓. นิทานที่นำมาเล่ามักเป็นเรื่องสืบต่อกันมาช้านาน

จุดประสงค์การเล่านิทาน

๑. เพื่อความสนุกสนาน เป็นเครื่องบันเทิงใจในยามว่าง
๒. เพื่อใช้สั่งสอน ได้แก่ นิทานคติต่าง ๆ
๓. เพื่อให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น นิทานเกี่ยวกับสถานที่
ปรากฏการณ์ ธรรมชาติ
๔. เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ศาสนา เช่น รามายณะ นิทาน
เกี่ยวกับเทพเจ้าต่าง ๆ เป็นต้น

หลักการเล่านิทาน

หลักการเล่านิทาน

บอกชื่อเรื่อง

เล่าเรื่อง

สนทนาแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นและทบทวน
ความเข้าใจของเนื้อเรื่อง

สรุปความคิดรวบยอด
ของเรื่อง

เสนอข้อปฏิบัติ
เพื่อนำไปใช้

นักเรียนทำใบงาน เรื่อง “เล่นิทานผสมสานความคิด”

คำชี้แจงบทบาทนักเรียน

ให้นักเรียนทำใบงาน
เรื่อง “เล่านิทาน
ผสมความคิด”

คำชี้แจงบทบาทครู

๑. ให้คำแนะนำนักเรียน
ในการทำงาน
๒. ดูแลการทำงานของ
นักเรียน

ใบงานที่ ๘ เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง ภาษาไทย ภาษาถิ่น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๘ เรื่อง อ่านเรื่องราวเล่าความคิด (๒)
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มหรือเดี่ยว จากนั้นศึกษานิทานอาเซียนที่กำหนดให้ แล้วออกมาเล่านิทานตามกลุ่ม/เดี่ยว ที่ตนเองได้รับ ดังนี้

๑. นิทานของประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เรื่อง หนูกรุงกับหนูบ้านนอก
๒. นิทานประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา เรื่อง กระท่ายผู้ชาญฉลาด
๓. นิทานประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า เรื่อง หอยทากผู้เฉียบแหลม
๔. นิทานของประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เรื่อง ปลาน้อยหัวรั้น

ใบงาน

เรื่อง

“เล่านิทานผสานความคิด”

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น ๔ กลุ่ม คิกษานิทานอาเซียนที่กำหนดให้ แล้วออกมาเล่านิทานตามกลุ่มที่ตนเองได้รับ ดังนี้

๑. นิทานของประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เรื่อง หนูกรุงกับหนูบ้านนอก
๒. นิทานประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา เรื่อง กระท่ายผู้ชาญฉลาด
๓. นิทานประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า เรื่อง หอยทากผู้เฉียบแหลม
๔. นิทานของประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เรื่อง ปลาน้อยหัวรั้น

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

นิทานของประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เรื่อง หนูกุ้งกับหนูบ้านนอก

หนูกุ้งกับหนูบ้านนอกเป็นญาติกัน วันหนึ่งหนูกุ้งไปเยี่ยมหนูบ้านนอก ในหมู่บ้านชนบท หนูบ้านนอกเชิญให้เข้าไปในบ้านหลังเล็ก ที่มีดทิม แต่อยู่กลางทุ่งนาข้าวและทุ่งหญ้าเขียวสะอาด อากาศบริสุทธิ์ หนูกุ้งไม่พอใจในความเป็นอยู่และอาหารที่หนูบ้านนอกนำมาให้ “อาหารมีแต่ข้าวโพด ข้าวเปลือก ฉันไม่ชอบมีอย่างอื่นอีกไหม” หนูกุ้งบ่น “มีมะม่วงอีกอย่างด้วยนะ” หนูบ้านนอกบอก

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

“เจ้าไม่มีเนยแข็ง เนยเหลวบ้างหรือไง เนื้อสัตว์ เนื้อปลาละ
เจ้าเคยกินบ้างไหม” หนูกรุงถาม

“เฮะ เฮะ ไม่มีหรอกพี่ ทั้งเนยแข็ง เนยเหลว” หนูบ้านนอก
ตอบเสียงเบา ๆ

“นี่ถามจริง ๆ เจ้าเคยลิ้มชิมรสขนมเค้ก หรือคุกกี้บ้างไหม”
หนูกรุงซักต่อ

ใบงาน

เรื่อง เล่านิทานผลงานความคิด

“ไม่เคยหροกพี แต่บางวันนะ ฉันจะมีผลไม้สุกหอม
หวานนานาชนิด เช่น กล้วย มะม่วง มะละกอ มาให้พี่ลิ้มรส
เปรี้ยวหวาน พอหายอยาก และมีประโยชน์ต่อร่างกายทำให้
ดวงตาแจ่มใส มองเห็นได้ถนัดชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยนะ ”

หนูน้านนอกอริบาย

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

“พี่ละคร้าใจ เสียตายแทนเจ้าที่ไม่มีโอกาสกินอาหารที่แสนอร่อย จำพวกหมูแฮม ไก่ทอด หรือขนมปังปิ้ง อะไรทำนองนี้เอาอย่างนี้ไหม ไปกับพี่ ไปเที่ยวบ้านพี่ในเมืองกรุงกัน แล้วเจ้าจะเห็นเองว่าตึกรามบ้านช่องในเมืองล้นใหญ่โต มีตลาดใหญ่กว้างขวางอุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหารนานาชนิด มีห้างสรรพสินค้าสูงใหญ่หลายสิบชั้น ขายเสื้อผ้าแพรพรรณ สินค้ามากมายไปนะ” หนูกรุงชวน
หนูกุงนอก

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

“ตกลง ฉันจะไปกับพี่” หนูน้านอกกรับรับคำเชิญ

ด้วยเหตุนี้ หนูน้านอกจึงออกเดินทางไปกับหนุกรุงผู้เป็นญาติ ผู้พี่
มุ่งหน้าสู่เมืองกรุง จวบจนมืดค่ำยามกลางคืน จึงเข้าสู่ใจกลางเมืองหลวง

“หนวกหูจังเลย ทำไมมีแต่เสียงเอะอะอีกทีก็ครึกโครม บูด ๆ แปด ๆ
ดังสนั่นมาก ที่บ้านฉันยามค่ำคืนทุกอย่างเงียบสงบ ไร้เสียงอีกที” หนูน้านอกบ่น

“นั่นมันเสียงรถที่วิ่งไปมา ทั้งรถยนต์ รถโดยสาร และรถบรรทุก ผู้คนใน
เมืองเขาทำงานและมีธุระต้องเดินทางไปติดต่อตลอดวันตลอดคืน จึงมีเสียงดัง
แบบนี้ตลอดเวลาไงล่ะ” หนุกรุงพูดเล่าให้ฟัง

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

หนูกุ้งและหนูบ้านนอกพากันมาจนถึงบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ที่มีแสงสว่างจากหลอดไฟฟ้า มีอาหารมากมายวางอยู่บนโต๊ะ หนูกุ้งยืนเนยแข็ง ไก่ทอดและหมูแฮมให้หนูบ้านนอกกิน ขณะที่ทั้งสองกำลังกินอาหาร พลันสุนัขตัวมหึมา ๒ ตัวกระโจนเข้ามา หนูทั้งสองตัววิ่งหนีเข้าไปในโพรงมืดมืด หนูบ้านนอกตกใจกลัวเนื้อตัวสั่นงันงกจนพูดไม่ออก หนูกุ้งยื่นหน้าบอกให้ออกไปกินอาหารต่อเพราะสุนัขไปแล้ว แต่หนูบ้านนอกส่ายหน้าและบอกว่า

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

“ไม่เอาแล้ว กินอะไรไม่ลงฉันอยากกลับบ้าน ชีวิตที่นี่ไม่ปลอดภัยมีอันตรายรอบด้าน ที่โน่นสุขสบายกว่า เจียบสงบกว่า ฉันขอลาไปก่อนล่ะ” จากนั้นหนูบ้านนอกจึงออกวิ่งกลับคืนสู่บ้านชนบทหลังเลิกอันสงบรวมรื่นของตนทันที

(แหล่งที่มา : ผู้เขียน อาราเชลี มาราชีกัน วิลลามิน จากหนังสือเล่านิทานให้หนูฟังหน่อย.
หน้า ๙๕ - ๑๐๐ กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๔๑.)

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผลงานความคิด

นิทานประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา เรื่อง กระท่ายผู้ชาญฉลาด
กระท่ายตัวหนึ่งชอบกระโดดไปมาที่ริมสระน้ำ มันชอบสถานที่นี้มาก
สัตว์ป่าและนกต่าง ๆ ก็มักจะมากินน้ำในสระนี้ ที่ฝั่งน้ำมีต้นไม้เขียวขจี
เจริญเติบโตใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ใบดกหนาทอดเงาสู่ น้ำอันใสแจ้ว
ประกอบเป็นภาพสะท้อนที่สวยงามตระการตา ต่อมามีคนโค่นเอา
ต้นไม้ต้นนี้ไปทำเรือมาดลำเร็ววเล็ก จึงเหลือแต่ตอไม้ บนตอมียางไม้
สีเหลืองอร่ามไหลซึมออกมาเป็นเม็ดใหญ่ ๆ

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

กระต่ายน้อยเมื่อเห็นต่อไม้นี้ ก็กระโดดขึ้นไปตั้งใจจะนั่งสักครู่ ขณะที่กระต่ายนั่งอยู่บนต่อไม้อย่างสุขสบายนั้น ก้อนและหางก็ถูก ยางไม้ตรึงแน่นติดอยู่กับต่อ ผ่านไปสักครู่มันคิดจะไปวิ่งเล่นในป่า แต่มันไม่สามารถกระโดดออกจากต่อไม้ได้ ไม่ว่าจะกระต่ายจะออกแรง เท่าไรก็หมดหนทางที่จะดึงตัวออกจากต่อไม้ มันจึงได้แต่หมอบ อยู่ที่เดิม กระตักหางอย่างจนปัญญา

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

กระต่ายน้อยยคิดหาวิธีให้ตนพ้นภัยในครั้งนี จึงหลับตาลงพร้อมครุ่นคิดอย่างจริงจัง ขณะนั้นมีช่างใหญ่ตัวหนึ่งเดินมุงหน้ามาที่ริมสระ ช่างกระหายน้ำเพราะอากาศร้อนอบอ้าวเหลือเกิน กระต่ายน้อยฟังเสียงเท้าอันหนักหน่วงนี้อยู่พักหนึ่งก็ลืมตาขึ้น พอเห็นช่างก็นึกในใจว่า ผู้ช่วยชีวิตมาแล้ว จึงร้องตะโกนขึ้นว่า

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

“เจ้าช่าง ห้ามกินน้ำนะ เพราะน้ำในสระนี้เป็นของฉัน”
ช่างทำท่าเหมือนไม่ได้ยินเสียงของกระต่ายน้อย กลับยืนงวงอันยาว
ลงไปดูตุน้ำในสระ “แกไม่เห็นฉันนั่งอยู่ที่นี่หรือฉันเฝ้าตุน้ำในสระนี้อยู่
ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากฉัน ไม่ว่าใครก็ห้ามกินทั้งนั้น ไปให้พ้น”
กระต่ายน้อยร้องต่อไป แต่ช่างใหญ่ไม่นำพาต่อเสียงร้องของ
กระต่าย ยังคงกินน้ำอย่างกระหาย

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

“แกไม่เชื่อฟังฉันหรือ ฉันจะหักงวงของแก กะเทาะฟันของแก”
กระต่ายน้อยร้องขู่

“ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ” ช้างอ้าปากหัวเราะเสียงดัง เมื่อช้างกินน้ำ
พอแล้วก็เริ่มพ่นน้ำ

“ฉันจะหักงวงของแก กะเทาะฟันของแก” กระต่ายน้อยร้องขู่อีก

“แกพูดบ้าบอคอตกอะไรอยู่นะ” ช้างขึ้นเสียงอย่างหมิ่นแคลนว่า
“วันนี้ฉันได้กินน้ำในสระนี้ วันหน้าฉันก็จะมากินน้ำที่นี่อีกต่อไป เจ้าของน้ำ
คือสระ ฉันเป็นมิตรเก่ากับสระมานานหลายปีแล้ว”

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

“เจ้าช่าง แก่ไม่รู้อะไรเลย ถ้าแกยังขึ้นกินน้ำอีกคำ
ฉันจะเหยียบกระดูกแก่ให้หัก” กระจ่าตายน้อยกล่าวอย่างโกรธ
ช่างมองดูกระจ่าตายน้อยด้วยสายตา เหยียดหยาม และพิมพ์
ว่า “เจ้านี่คุยโวเก่งจริงนะ ฉันเพียงเหยียบเจ้าสักทีกระดูก
ของเจ้าก็แตกเป็นผุยผงแล้ว”

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

ช่างเดินมาที่หน้าตอไม้แล้วยืนงวงอันทรงพลังเกี่ยวเจ้ากระต่ายน้อยไว้แน่น แล้วชูงวงขึ้นสูง ทุ่มกระต่ายน้อยลงพื้นสนามหญ้า “เด็ดหัวไปให้พ่น” ช่างยิ้มเย้ยหยันพร้อมกับพูดว่า “วันหลังห้ามพูดเหลวไหลอีก”

กระต่ายน้อยโชคดีที่ถูกช่างดึงออกจากตอไม้ได้ พอลงถึงพื้นก็รีบวิ่งโกยอ้าว ช่างใหญ่จ้องดูกระต่ายน้อยแผ่นหนึ่เข้าป่าราวกับใส่ปีก บนตอไม้อันราบเรียบนั้น กระต่ายน้อยทิ้งหางไว้และยังมีขนกระต่ายกระจุกหนึ่งติดแน่นอยู่กับยางไม้

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

ตั้งแต่นั้นมา ทางกระต่ายก็กุดเหลือเพียงสั้น ๆ และคนที่กั้น
กระต่ายก็เป็นสีขาว เพราะว่ามันงอกขึ้นมาใหม่แทนคนที่หลุดไป
นั่นเอง

(แหล่งที่มา : หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดภาษาเพื่อชีวิต :
วรรณกรรมปฏิสัมพันธ์ ช่วงชั้นที่ ๒ หน้า ๑๑๔ - ๑๑๖)

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

นิทานประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า เรื่อง หอยதாகผู้เฉียบแหลม
ม้าตัวหนึ่งกำลังวิ่งบนถนน ระหว่างทางพบหอยதாகตัวหนึ่งกำลัง
คลานตัวมเตี้ยมไปอย่างเชื่องช้าก็รู้สึกขบขันจึงร้องขึ้นว่า “แกวิ่งเร็วอะไร
ปานนี้ ถ้าเดินอย่างแก ระยะทางสักร้อยก้าวก็ต้องใช้เวลานานเป็นร้อยปี
แน่” หอยதாகตอบว่า “ฉันออกมานี้ก็เพื่อสูดอากาศสดชื่น ไม่ได้คิดจะ
เดินทางไปไหน แล้วจะให้ฉันวิ่งเร็ว ๆ ไปทำไมกัน ฉันกล้าพูดว่า ถ้าวิ่งกัน
จริง ๆ ก็ไม่กล้าหลังแกถึงร้อยก้าวหรอก”

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

“แก่นี่คุยโวเก่งจริง” ม้าร้องขึ้นอีก

தாகพูดว่า “ถ้าไม่เชื่อก็ลองดู พรุ่งนี้พอฟ้าสว่างแกก็มาที่นี่ แล้วเราตั้งต้นวิ่งแข่งกัน จากที่นี่ถ้าฉันวิ่งล่าหลังแกร้อยก้าว แกเหยียบฉันให้ตายได้เลย” ม้าเห็นชอบกับข้อเสนอของหอยதாகทันที

วันนั้นเอง หอยதாகก็เรียกญาติพี่น้องมาทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมาก เป็นหมื่นตัว หอยதாகให้พี่น้องของเขาซ่อนตัวตามทางให้แต่ละตัวห่างกัน ร้อยก้าว รุ่งขึ้นพอฟ้าสว่าง ม้าก็มาตามถึงที่ที่นัดหมายไว้

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

“เจ้าจอมคุณวโ กะอย่าดี้อร้นที่จะให้ฉันทใช้กับเท้าสังหาร
ชีวิตแก่เลย ฉันทขอเตือน แกจะเปลี่ยนความตั้งใจใหม่ก็ยังไม่
สายเกินไป” ม้าพูดกับหอยทาก หอยทากตอบว่า “ถ้าแก
กลัวจะแพ้ฉันทละก็ฉันทไม่เคียวเชิญให้แกมาวิ่งแข่งกับฉันทหรอก”
คำพูดของหอยทากทำให้ม้าอดทนรอต่อไปไม่ไหว จึงตะโกนว่า
“เอาละ แกวิ่งไล่ตามฉันทมาซิ”

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

ม้าออกวิ่งไป วิ่งไปได้ร้อยก้าวก็หันมาดูที่หนึ่ง หอยทาก อยู่ห่างจากตัวเขาไม่ไกลนัก ม้าวิ่งต่อไปอีกคราวันนี้วิ่งอย่างรวดเร็วถึงสองร้อยก้าว และร้องถามหอยทากด้วยน้ำเสียง เยาะเย้ย “แกคลานอยู่ไหนกัน เจ้าจอมคุยโวที่หน้าสงสาร”

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

“แกหันหน้ามาดูซิ ดูว่าฉันล้าหลังแก็เกินร้อยก้าวไหม”
เสียงตอบอย่างหนักแน่น ม้าหันมาดู หอยทากคลานตามหลังอย่าง
ไม่รีบร้อนห่างออกไปไม่ถึง ร้อยก้าวจริง ๆ ม้ารู้สึกประหลาดใจยิ่ง
นัก รีบวิ่งต่อไป หลังจากวิ่งได้สี่ร้อยก้าว ม้าหันมาดูข้างหลัง
ก็เห็นหอยทากเหมือนสองครั้งก่อน คลานตัวมเตี้ยมห่างจากเขา
ไม่ไกลนัก ม้าเหลือเชื่อ ได้แต่วิ่งต่อไปข้างหน้า ทุกครั้งที่ม้าเหลียว
มาดูก็เห็นหอยทากอยู่ห่างจากเขาไม่ไกลนัก

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

ม้าวิ่งไปพลางหอบไปพลาง ยิ่งวิ่งยิ่งเร็ว แต่ว่าหอยทากยังคงตามหลังอยู่เหมือนเดิม ซึ่งอยู่ห่างจากเขาไม่ไกลนัก ม้าวิ่งจนอ่อนเปลี้ยไปทั้งตัว ในที่สุดก็ล้มลงกลางถนน เขาไม่มีแรงวิ่งต่อไปได้อีก ขณะนั้นหอยทากได้คลานเข้ามาใกล้ ๆ ตัว และพูดยิ้ม ๆ ว่า “แกนึกว่าแกมีสี่ขาที่เอาชนะได้อย่างนั้นหรือ ตรงกันข้าม ผู้ชนะหาใช้ม้าอย่างแกที่มีสี่ขาและวิ่งได้เร็วไม่ หากเป็นหอยทากอย่างฉันที่มีหัวสมองรู้จักครุ่นคิดต่างหาก”

(แหล่งที่มา : หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดภาษาเพื่อชีวิต :
วรรณกรรมปฏิสัมพันธ์ ช่วงชั้นที่ ๒ หน้า ๑๕๔ - ๑๕๕)

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

นิทานของประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เรื่อง ปลาน้อยหัวรั้น

ครั้งหนึ่งยังมีลูกปลาตัวเล็กกระจ๋อยร่อยตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในสระแห่งหนึ่ง ลูกปลาน้อยมีเพื่อนเป็นลูกอ๊อด ทั้งสองชอบชวนกันไปแหวกว่ายน้ำเล่นสนุกและหาอาหารกันเป็นประจำ

เข้าวันหนึ่ง ลูกปลาน้อยรู้สึกสงสัยเมื่อมองเห็นขาคู่หนึ่งโผล่ออกมาใกล้ ๆ ทางของลูกอ๊อด จึงถามว่าทำไมจึงมีขาออกมา “ฉันไม่ใช่ปลา...เหมือนอย่างเจ้าฉันเป็นลูกอ๊อด... ลูกกบไงล่ะ อีกไม่นานฉันจะตัวโตขึ้น..ใหญ่ขึ้น...ฉันก็จะอาศัยอยู่ในสระนี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว” ลูกอ๊อดอธิบายให้เพื่อนฟัง

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

“ไม่จริง...เจ้าพูดเท็จ” ลูกปลากล่าวหาเพื่อน “ถ้าไม่เชื่อฉัน ก็คอยดูสิ ค่อย ๆ ดูก็แล้วกัน” ลูกอ๊อดตอบแล้วก็ว่ายน้ำหายลับตาไป

สองสามวันมานี้ ลูกปลาน้อยรู้สึกวิตกกังวลใจมาก ด้วยไม่รู้ว่าเจ้าลูกอ๊อด เพื่อนรักหายหน้าไปอยู่ที่ใด แม้จะเที่ยวหาสักเท่าไรก็ไม่พบ แต่ต่อมา อีกสองสามวันต่อมา ลูกอ๊อดกลับปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า ลูกปลาน้อยดีใจที่เห็น เพื่อนรักกลับมา และอีกครั้งหนึ่งที่ลูกปลาน้อยเกิดความแปลกใจแกมสงสัยใคร่รู้ เมื่อมองเห็นลูกอ๊อดมีขาออกออกมาอีกคู่หนึ่ง คราวนี้ขาหน้าคู่นี้ อยู่หน้าขาคู่เดิม แถมหางที่เคยยาวกลับหดสั้นเข้าไป

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

“นี่...เจ้าลูกอ๊อด เจ้าหายไปไหนมา” ลูกปลาน้อยถาม

“ฉันขึ้นไปบนบก...บนพื้นดินนะซี จำไม่ได้หรือ...ฉันบอกเจ้าว่า ฉันคงอยู่ที่นี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว นี่ไง...เห็นขาทั้ง ๔ ข้างของฉันไหม ถึงเวลาแล้วนะที่ฉันต้องไปอยู่บนพื้นดินบนโน้น เพื่อจะได้มีชีวิตต่อไป” ลูกอ๊อดชี้แจงให้เพื่อนฟัง แล้วพูดขอร้องว่า “ต่อจากนี้ไป อย่าเรียกฉันว่าลูกอ๊อดอีกนะ ให้เรียกฉันว่า กบ แทน จะได้ไหม ลาก่อนนะเพื่อนปลา” ลูกปลาน้อยพิศวง งงงวยเหลือเกินกับการเปลี่ยนแปลงของเพื่อน มันยังอยู่ในสระแห่งนั้นในที่สุดมันก็เจริญเติบโตกลายเป็นปลาตัวใหญ่

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

วันหนึ่ง ขณะที่ปลา กำลังแหวกว่ายไปตามสายน้ำเพื่อหาอาหารนั้น ฉับพลันมีกบ ตัวหนึ่งกระโดดลงมาในน้ำ เจ้ากบเพื่อนเก่านั่นเอง เจ้าปลา ดีใจที่ได้พบเพื่อนอีกครั้ง กบเล่าเรื่องที่ยังพบเห็นมาบนพื้นดินให้ปลาฟัง “ฉันขอขึ้นไปบนพื้นดินกับเจ้าด้วยได้ไหม” ปลาร้องขอ “เจ้าไม่มีเหงือก สำหรับหายใจบนบก ขึ้นขึ้นไปเหงือกแห้งตายแน่ ๆ” กบห้ามปรามเพื่อน ทั้งสองพูดคุยกันจนค่ำมืดได้เวลาอำลาจากกัน ปลา รู้สึกเศร้าสร้อย อยากติดตามเพื่อนขึ้นบก

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด

เช้าวันรุ่งขึ้น ปลารวบรวมความกล้ากระโดดพุ่งขึ้นไปสุดแรงเกิด ...
พลั๊ก...ปลาตกลงพื้นฝั่งริมน้ำ แต่อุจจาเอ๋ย ปลาเริ่มหายใจติดขัด
หายใจไม่ออก มันอ้าปากส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด โชคดีแท้ ๆ
กบเพื่อนเก่ากำลังหากินอยู่บริเวณนั้นได้ยินเสียงร้องของปลา กบไม่รอช้า
กระโดดออกแรงผลักปลาไปยังสระน้ำทันที ตูม ปลาได้น้ำกระทบผิวกาย
พลันได้สติชีวิตฟื้นกลับคืนออกว่ายในสายน้ำอีกครั้ง

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

“ฉันบอกเจ้าแล้วไง พื้นดินไม่ใช่ที่อยู่ของเจ้า ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม บนบกหรือในน้ำ ทุกที่ล้วนสวยงาม ทำไมเจ้าไม่เชื่อ ฟังฉันบ้างละ” กบเตือนปลา “ฉันไม่ชอบที่นี่ไม่เห็นดีตรงไหน” ปลาบ่น “นี่แน่ะเพื่อน เจ้าควรดีใจที่เกิดมาเป็นปลา มีสัตว์ไม่กี่ชนิด ที่อยู่ในน้ำได้ตลอดเวลาเหมือนพวกปลาอย่างเจ้า รู้ไหมเพื่อน” กบแนะนำปลา

ใบงาน เรื่อง เล่านิทานผसानความคิด

ปลาอี้มรับเป็นเชิงเห็นด้วย แล้วออกแหวกว่ายไปตาม
สายน้ำอย่างร่าเริง เป็นสุขลัดเลาะไปตามกอไม้กอหญ้าใต้น้ำ
ด้วยรู้แน่แก่ใจว่าสิ่งที่เพื่อนกบกล่าวไว้ คือ ความจริงแท้
แน่นอน

(แหล่งที่มา : ผู้เขียน อะลิမะห์ ซะลาม จากหนังสือเล่านิทานให้หนูฟังหน่อย.

หน้า ๑๐๔ - ๑๑๐ กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๔๑.)

คำถามสรุปบทเรียน

คำถามสรุปบทเรียน

นักเรียนสามารถนำความรู้จากการเรียน
เรื่อง การเล่านิทานไปปรับใช้ได้อย่างไรบ้าง

ฝึกพูด ฝึกเล่านิทานบ่อย ๆ เพื่อพัฒนา
ทักษะการพูดของตนเอง และการเล่านิทานให้ดี
ยิ่งขึ้น

บทเรียนครั้งต่อไป

เรื่อง คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย (๑)

สิ่งที่ต้องเตรียม

๑. ใบความรู้ที่ ๘ เรื่อง คำยืมภาษาจีนและภาษาอังกฤษ
๒. ใบงานที่ ๙ เรื่อง คำยืมภาษาจีนและภาษาอังกฤษ

